

LBRIS

We know  
books

*Roxana Miron*

*Când toamna ne  
transformă*



© 2022

Brașov

Editor: Bogdan ANDREESCU

Grafica: Claudiu SPASICI

Mereu prea avidă  
Mă cheamă spre ea...  
Și gust cu ardoare,  
Plăcerea de-a lua.

Și iau fără saț,  
Cu scris, mă îmbăt,  
Iar lumea dispare:  
Hârtia când văd!

## Cuprins

Prefață.....	3
Când soarele răsare .....	7
Primăvara.....	10
Când toamna ne transformă .....	12
Forța Apei.....	15
Omul versus dobitoc.....	20
Să râzi!.....	22
Când ești tânăr .....	24
Prietenului meu .....	29
Curajul de a fi diferit.....	33
Stupiditate.....	36
Zbor lin .....	39
Dansând cu vântul .....	41
Când cerul îl privești .....	44
Cortina aparențelor .....	46
Cu susul în jos .....	49

Ploaia...	52
Întoarcerea gândului prizonier	54
Destinul	57
Eu și marea	59
Timpul	63
Întrebare existențială	65
Dacă mâine va veni	68
Ce dacă vântul...	69
Norocul	70
Muzica sufletului	73
Galben de pădăie	74
Seară de Mai	77
Adevărul și Minciuna	81
Viața, ca o zbatere de aripi	89
Spori de mucegai	91
Vis de copil	93
Simba	96
Despre gânduri	99
La timpul potrivit	102

Am forță, că-s Viață	103
Deschide ochii	104
Înțelepciune	106
Dimineața	108
Rutina	110
Doar Noi!	112
Speranța	114
Fericirea de care nu ești conștient	116
Iluzie	117
Sentimente	118
Un gest banal	121
Amărăciune	123
Gânduri care dor	125
Trista revedere	127
Pe aleile dosnice ale sufletului	129
Tu, care te numești Venin	131
Drogul hârtiei	133

## *Când toamna ne transformă...*

*Într-o lume rece, veșnică-n schimbare,  
totul de transformă și în Suflet doare,  
noaptea ne cuprinde, vine peste noi,  
și cuprinde-n ghețuri frunze și noroi.*

*Și ne vine-n cântec dor de primăvară,  
de priviri timide, calde-n prag de seară,  
de iubiri trecute, de trecute zile,  
de cuvinte spuse, dure sau umile.*

*Mă reped, torente, cu a apei forță  
și fugind prin vremuri ard precum o torță  
și mă-ncred în soartă, mă închin la zei  
ce îmi toarnă-n Suflet apă și ulei.*

*Se frământă lumea, tristă să dispară,  
se transformă omul și ia chip de fiară,  
cartea azi se schimbă dusă-n necitare  
și povara lumii devenit-a știre.*

*Dar printre necazuri și ființe nude  
să te uiți la Soare și să prinzi a râde  
și în vremuri tulburi, răul de se-ntinde,  
cântă-n vorbe line, cântă prin cvinte.*

*Bunele din lume par tot mai puține,  
peste noi schimbarea dinspre rele vine,  
liniștea de pleacă, pare c-a murit,  
vreau să am curajul de-a fi diferit!*

*Și, în largul lumii, îmi arunc cuvântul  
alergând cu lupii și dansând cu vântul,  
căci mă-încred în soartă și cântând visez  
iar condeiu-mi scrie luminat prin crez.*

*Iar dacă-n geamuri bate-n picuri ploaia  
și gândul zace prins, scrutând odaia,  
din ceruri și pământ furând culoare,  
răsar și strălucesc, precum o floare.*

*Și dacă vântul bate, prin frunze de-a vesti  
o zi care de mâine din zori îmi va zâmbi,  
prin soarta hărăzită, cu rolul meu umil,  
visez spre fericire cu Suflet de copil!*

*Prof. univ. dr. habil. Tiberiu Foris*

## *Când soarele răsare*

E întuneric.

Ce noapte grea și neagră

Se lasă peste noi...

Și cum se plimbă rece,

Prin hăuri și genuni,

De sângele-ți îngheață

Și sloiuri ai în sân.

Când dai a înțelege,

Că noaptea nu te lasă,

Cu mintea ta misterul

Să poți să îl dezlegi,

În suflet frica intră,

Culcușul cald găsește,

Iar noaptea te pătrunde

Și carnea-ți sfredelește.

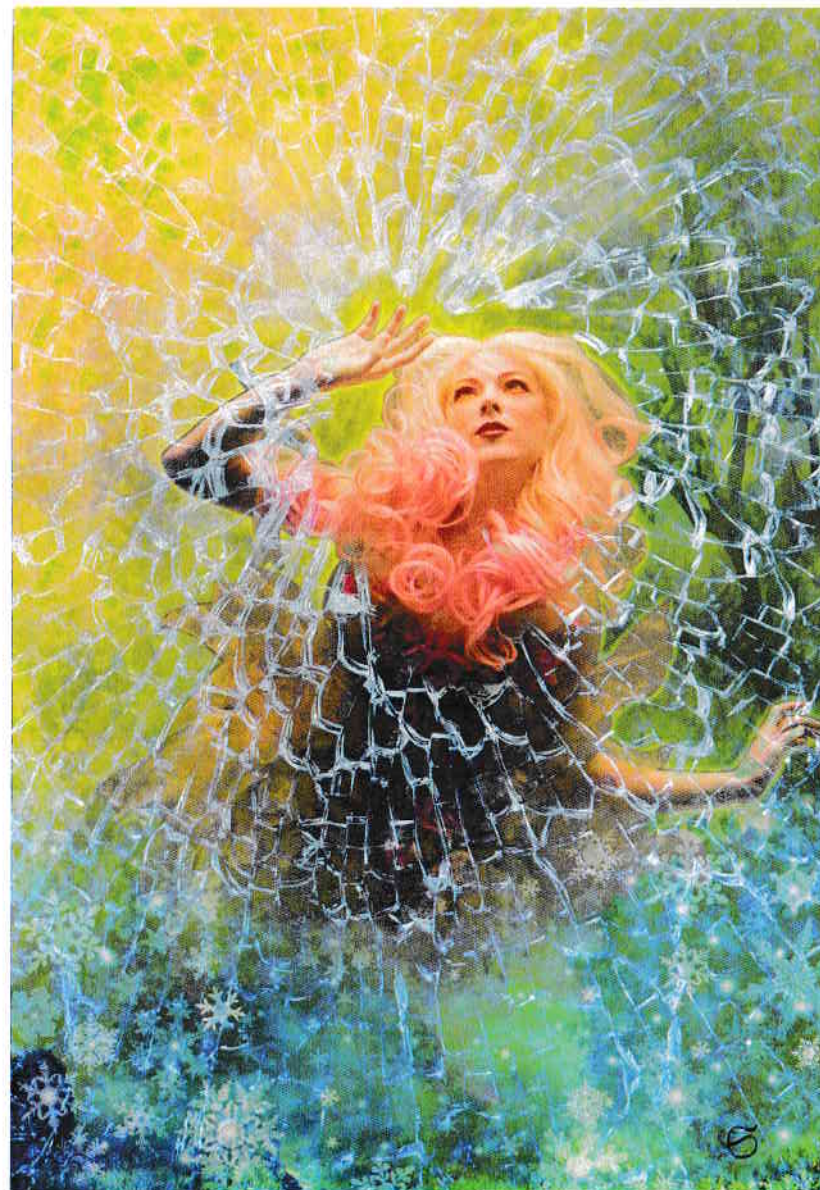
Dar un firav fascicul,  
O slabă pâlpâire,  
Începe să răsară!  
E doar o licărire.  
Dar licărirea crește,  
Începe-a străluci,  
Iar noaptea o alungă  
Și naște-o nouă zi.  
Atunci din suflet pierе,  
Cât frică, cât durere  
Și-n noi, din nou se zbate  
Al vieții sens ce iese  
Și-n inimă răzbate.  
Iar din abis răsună:  
„Vezi? Soarele răsare... și nu e doar furtună!”



## Primăvara

Primăvară!

Copilă dulce, copilă măreață,  
Pe cât de timidă, pe-atât de-ndrăzneată.  
Țâșnit-ai cu forță prin valuri de ger,  
Prin zeci de troiene și palid mister.  
Când fața-ți candidă la toți o arăți,  
O poftă grozavă de viață provoci.  
Cu blânda-ți atingere, ghețuri topești,  
Iar frigul din oase, pe loc dezmorțești.  
Răpusă-i zăpada, tu iarna o-nvingi  
Și gingaș, natura la fapte inciți.  
Fără cusur, inocentă cum ești,  
Parfumu-ți prin aer, plutește semeț.  
Iar tu, copilă prea-scurpă, nu știi,  
Că tainice doruri, în minte învii!



## *Când toamna ne transformă*

Când toamna vine lin,  
Și frunze-ncep să cadă,  
De noi ne amintim,  
C-am fost în vară, pe deplin.  
Și-n murmur vag de vânt,  
Auzul ascuțim,  
Că vrem să înțelegem,  
Ce fir, ne trage fin...  
Și ne gândim cu spaimă,  
Unde ne poate duce,  
Al toamnei vânt ce-n față  
Îl simți cum te conduce.

Dar un prea-dulce farmec,  
Al toamnei ne cuprinde

Și spaima o transformă,  
Într-un pastel, în minte.  
Și-un curcubeu în forme,  
Începe să ne schimbe,  
Acea spaimă diformă,  
Din teamă, în cuvinte.  
Atunci, în resemnare,  
Monstrul, banal devine,  
Dar ne zbârcește fața  
Și-n lanțuri ne reține.



## *Forța Apei*

Lumea asta-i o corvoadă;  
Nu mă regăsesc în ea.  
Sunt ca Apa cu uleiul:  
Să le-amesteci, n-ai putea!  
Și oricât le-ai vrea-mpreună  
Reușită, nu ar fi;  
Apa va rămâne pură,  
Se va separa-ntr-o zi!  
Fi-va ziua aceea aproape,  
Sau departe ea va fi?  
Asta numai timpul însă,  
Ști-va poate într-o zi!

Totuși, Apa zăvorâtă,  
Mult ținută în zăgaz,